

Hoofdstuk 1 – De ontmoeting met Gabriëlla

‘Kom, ik stel je voor aan Gabriëlla.’

Ongeduldig trok Marcel aan mijn arm.

‘Je moet haar ontmoeten, ze is heel bijzonder!’

Ik was met Marcel op de Unlimited Love conferentie in Hawaiï, waar hij pardoes verliefd was geworden op Gabriëlla. De zoveelste vrouw in zijn leven. Marcel was mijn collega en samen werkten we in een therapeutisch geneeskundig centrum waar ik relatietherapeute was. Zijn smaak voor vrouwen week af van de mijne en ik begreep vaak niet wat hij nu aanmoest met al die blijge geitenwollen sokken types die uiteindelijk altijd in de kreukels zaten en waar hij dan weer voor ging zorgen. Dit was vast de volgende aanvulling in zijn rij. Zuchtend stond ik op. Om hem te plezieren liep ik met hem mee naar de ontmoetingszaal, waar Gabriëlla druk in gesprek was met een groepje mensen. Toen ze Marcel zag sprong ze op, keek hem liefdevol aan en kuste hem. Het was duidelijk dat er iets speciaals was tussen die twee. Dat kon een blinde zien.

‘Eva, dit is nu Gabriëlla,’ sprak Marcel plechtig, ‘Gabriëlla, dit is Eva, mijn collega en dierbare vriendin.’

Ik keek naar de grote vrouw met lang blond haar, en schudde haar de hand. Een krachtige handdruk, stevig. Ik mocht dat wel, want mensen met een slap handje konden mij niet bekoren. Vaak waren het ook

doetjes. Haar hand voelde niet alleen krachtig, maar ze zag er ook zo uit. Sterke vingers van een powervrouw! Mijn blikken verlegden zich van haar hand naar haar ogen en toen gebeurde het. Bwam! Als een geluidloze donderslag bij heldere hemel, alsof de tijd in een flits even stilstond. Wat een ogen had deze vrouw, donker en diep. Magneten waar ik me onmogelijk van kon losmaken. Ik was sprakeloos en wist niet te bedenken wat te zeggen, maar Gabriëlla verbrak de stilte.

‘Waar ben je al die tijd geweest? Ik heb je gemist. Ik heb zo lang op je gewacht!’

‘Vertel jij het maar, ik weet het niet,’ antwoordde ik. We lachten.

‘Kom, ga zitten,’ gebaarde Gabriëlla.

Ik nam een kussen, legde het onder mijn billen en schoof naar haar toe. Als vanzelfsprekend vonden onze handen elkaar. Ik keek haar aan en voelde een enorme drang om te blijven kijken. Ik kon niet anders, het was een oerdrang en ik gaf me ogenblikkelijk gewonnen. Ik vroeg me wel af of het niet gênant was om iemand zo lang in de ogen te kijken. Gabriëlla leek er geen moeite mee te hebben en minuten verstreken zonder dat we ook maar een woord spraken en die waren ook helemaal niet nodig. Na een tijdje kwamen de woorden toch en ik had geen idee waar vandaan. Ik sprak zonder erover te hebben nagedacht.

‘Weet je, ze zeggen altijd dat ogen de spiegels van de ziel zijn. Daar moet ik nu sterk aan denken nu ik in je ogen kijk,’ zei ik en liet een stilte vallen, waarin het leek alsof ze me aanmoedigde. Het werkte goed en ik vervolgde. ‘Ik heb dat nooit begrepen. Dan keek ik in

ogen en zag ik alleen maar de kijkers, maar nu krijg ik langzaam het gevoel dat ik weet wat ze bedoelden.' Gabriëlla zweeg en haar zwijgen had een bemoedigend effect op mij. 'Als ogen de spiegels van de ziel zijn, dan kijk ik dus nu in jouw ziel,' herhaalde ik en probeerde zo diep mogelijk te kijken. 'Wat zo bijzonder is aan jouw ogen, is dat ik het gevoel heb dat ik op de bodem van je ziel kan kijken. Raar hè?' Gabriëlla glimlachte en bleef me aankijken. Met haar vingers verstevigde ze haar greep. Nieuwsgierig keek ik haar aan. Wat zeiden haar ogen mij? Wat zag ik eigenlijk? Waar leidden die grote zwarte pupillen me naartoe? Naar een eindeloze diepte? Ik probeerde voor mezelf te formuleren wat ik zag en ik voelde het intens. 'Ik weet niet hoe ik het je moet zeggen, maar het vreemde is als ik in jouw ogen kijk, en ik je ziel zie, kijk ik tot op de bodem, en dan....' Ik slikte, want ik vond het moeilijk om het haar te zeggen, maar ik moest mijn zin afmaken. Er was geen weg terug. 'Het lijkt bodemloos te zijn,' fluisterde ik hees. Terwijl ik het had uitgesproken waren tranen in mijn ogen gesprongen, maar waar was ik nu eigenlijk mee bezig. Ik ontmoette een vrouw, waar ik nauwelijks een woord mee had gewisseld en bazelde zweverig! Dit was bizar. Wat gebeurde er hier met mij? Mijn verstand stond stil en ik zag dat mijn woorden haar raakten en ik boog me naar haar toe. Heel even vonden onze lippen elkaar. Ze waren zacht en ik proefde mijn tranen. Ik sloot mijn ogen om me te onttrekken aan dit wonderlijke gevoel. Ik was me ervan bewust dat Marcel dit alles zag. Wat zou hij er wel niet van vinden dat ik zijn vriendin kuste?

Alhoewel vriendin, weekendvriendin. Hij had wel vaker one night stands, een ruim hart en veel vriendinnen, de charlatan. Ik vond dat hij er maar wat op los leefde, zonder hem dat te melden, tenzij op een verhulde wijze. Als mijn collega was ik erg op hem gesteld en iedereen was vrij om te doen of te laten wat hij of zij wilde. Wat maakte mij het uit? Marcel was super in zijn vak en uitermate intelligent tot grote tevredenheid van zijn klanten die met hem weglieden. Zeker ook als gevolg van zijn prettige humor, waar ik verslaafd aan was geraakt. Ik ging graag met hem op stap en met hem naar conferenties zoals deze, was een waar feest. Ik gluurde naar hem. Hij stond naast haar en was met een andere vrouw in gesprek. Hij voelde dat ik hem bespiedde en toverde een glimlach op zijn gezicht.

‘Ik zei je toch dat ze speciaal is?’ zei hij.

Voor mij was dat meer dan een understatement. Hij had me wel wat meer over Gabriëlla mogen vertellen! Ik dacht aan de vorige avond toen ik op het hotelkamerbed lag te zappen na het avondprogramma en hij de kamer binnentrad. Honderduit sprak hij vol lof over Gabriëlla. Ik luisterde er slechts met een half oor naar, want ik was nog moe van de lange reis, had slaap en geen zin om me volledig op zijn veroveringsavonturen te concentreren. Het was me dan ook grotendeels ontgaan wat hij over haar had verteld. Waarom had ik verdomme niet geluisterd en wie was deze bijzondere vrouw?

Ik opende mijn ogen en keek haar opnieuw minutenlang aan. Voor mijn gevoel wel een half uur in

een vacuüm van tijd. Uiteindelijk veegde ik een lange blonde lok uit haar gezicht en voelde hoe mijn vingertoppen haar huid beroerden terwijl ik onafgebroken haar gezicht bestudeerde.

‘Weet je,’ zei ik, ‘ik heb ooit een wereldreis gemaakt, omdat ik het gevoel had dat Nederland niet mijn land kon zijn. Het was me te koud en de mensen waren me te afstandelijk en volgden te veel regels. Dat kon mijn land niet zijn. Op die reis kwam ik terecht in veel werelddelen; Azië, Europa, Midden- en Zuid-Amerika, maar nergens trof ik een echt thuisgevoel.

Na een jaar reizen verlangde ik naar de boterhammen met pindakaas, naar boodschappen doen bij de supermarkt en zelf mijn potje koken. Ik